

munal Beskatning. Det højtærede Medlem, der havde Ordet først (P. G. C. Jensen), har allerede gjort opmærksom paa flere af de Forandringer, der ere foregaaede, og som han ansaa for at være uheldige, men, som han haabede, maatte kunne rettes under Sagens videre Behandling ved villig Imødekommen fra den højtærede Finansminister. Det ærede Medlem nævnte bl. a., at Vurderingen for Landejendommens Vedkommende efter Forslaget skal tage til Udgangspunkt Ejendommen med den paa samme værende Besætning. Jeg kan egentlig ikke tænke mig, at det har været Meningen, at dette skulde tages bogstaveligt, thi det er dog ganske indlysende, at der ikke er Spor af Mening i at vurdere Ejendommen lavere, fordi der paa Vurderingstiden ingen Besætning er, ligesom det bliver endnu langt urimeligere at sætte den til den dobbelte Værdi, fordi der er et eller to kostbare Tillægsdyr, der ere lige saa meget værd som hele Gaarden. Dette er ikke noget, der er grebet ud af Luften, det er noget, vi kende saa overmaade godt, at der paa en almindelig Bondegård kan staa et enkelt Avlsdyr, der er mere værd i Handel og Vandel end den hele Gaard. Altsaa dette Udtryk „værende“ er ikke noget heldigt Udtryk, det er vildledende, men jeg antager ikke, det kan volde stor Vanskelighed at faa det rettet. Naar et æret Medlem fra 7de Kreds (Madsen-Mygdal) ivrede imod, hvad der er blevet udtalt angaaende Besætningen, saa beroede det ganske paa en Misforstaaelse, thi Meningen har ingenlunde været den, at man ved at modsætte sig Udtrykket „værende Besætning“ vilde have Gaarden vurderet uden Besætning. Det ærede Medlem har haft levende i Erindringen den Strid, der er ført i det andet Ting, om Gaarden skulde vurderes med eller uden Besætning. Men det er slet ikke det, der er Spørgsmaal om her. Spørgsmaalet er kun, om man overensstemmende med Landstingets Vedtagelse i Fjor skal søge at udfinde, hvad Gaarden vil være værd med en til den passende Besætning, eller om man overensstemmende med dette Forslag skal vurdere den med den mere eller mindre tilfældig tilstedeværende Besætning. Det er egentlig det, Striden paa dette Punkt drejer sig om.

Det forekommer mig ogsaa — særlig af Brugbarheden af Ejendomsskylden som Grundlag for kommunal Beskatning — at det paa ingen Maade gaar an at ansætte to Ejendomme, der ere fuldstændig af samme Beskaffenhed og Produktivitet, der

ligge i samme By og have samme Hartkorn, til en meget forskellig Værdi, den ene maaske til en dobbelt saa stor Værdi som den anden, fordi den ene tilfældig er en fri Selvejergaard, og den anden har en Arvefæsteafgift, som repræsenterer Halvdelen af Gaardens Værdi. Det bliver den kommunale Beskatnings Resultat, at Selvejergaarden kun kommer til at betale Halvdelen af Jordskylden, af Grundskatten, imod den anden. Det kan dog ikke være Meningen. Der er heller ikke Mening i, forekommer det mig, at Arvefæstegaarden, fordi den paa Grund af sin Arvefæsteafgift kun er ansat til den halve Værdi, skal kunne synke ned til de Ejendomme, hvilke der tiltænkes en betydelig Rabat ved Beregningen af Ejendomsskylden. Men dertil kommer, som sagt, at man, saa vidt jeg kan skønne, ikke har haft klart for Øje, hvad der var Meningen fra Hovedforslagsstillernes, den forhenværende Regerings og dette Tings Flertals Side, da man foreslog Afløsning af Grundskatterne. Meningen var, at et klækkeligt Beløb, mindst Halvdelen, skulde tilvejebringes ved en ny Grundskat, ikke ved, hvad det ærede Medlem, der næstsidst havde Ordet (Steensen-Leth), kaldte en ny Formueskat. Det er ganske klart, at hvis det blev en Formueskat, blev der Spørgsmaal om Dobbeltbeskatning, — det skal jeg villig indrømme, — men det har aldrig været Meningen.

At den besynderlige Skala for Nedsættelse af Ejendommenes Værdi, hvis ringe pekuniære Betydning allerede er gjort gældende af det ærede Medlem, der først havde Ordet (P. G. C. Jensen), er ganske i Strid med Begrebet Grundskat, behøver jeg ikke at indlade mig videre paa. Vi have aldrig tidligere her kendt til, at Grundskatten paa Landejendomme forhøjedes eller formindskedes, eftersom de havde større eller mindre Hartkorn. Hartkornet fulgte med Ejendommens Størrelse, men heller ikke mere. Dette er ganske overensstemmende med en Grundskats Karakter, men at Grundskatten af en Ejendom forsvinder, fordi Ejendommen ved Deling bliver mindre, det have vi ikke tidligere kendt noget til.

Der er paa et Punkt i Lovforslaget udeladt en Bestemmelse, der fandtes i Landstingets Forslag i Fjor, og som kan synes ret ubetydelig; der er maaske endda ikke ret mange, som have lagt Mærke til, at denne Bestemmelse er gaaet ud. Det er Bestemmelsen om, at ved Vurderingen af en Skov kan Værdien ogsaa ansættes